

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **A. S.**
státní příslušnost Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č.j. CPR-10807-7/ČJ-2020-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č.j. CPR-10807-7/ČJ-2020-930310-V244 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání

žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 12. 2. 2020, č.j. KRPA-35647-15/ČJ-2020-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských Evropské unie, od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, doba k vycestování z území členských států Evropské unie byla stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné, a že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že nerozporuje skutková zjištění správního orgánu, domnívá se však, že zjištěný stav věci byl chybně interpretován a je vůči němu postupováno nepřiměřeně tvrdě, pokud je mu ukládáno správní vyhoštění namísto postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců, který by byl v daném případě přílehavější. Připustil, že se na území ČR nacházel neoprávněně, avšak nikoli s primárním úmyslem porušovat právní řád, avšak z důvodu nepochopení možností krátkodobého víza.
3. Měl za to, že správní vyhoštění v sobě nese prvky represivního rozhodnutí a tedy jsou na něj kladeny požadavky na individuální a generální prevenci, v daném případě jsou tyto požadavky oslabovány tím, že se jedná o první protiprávnost, které se žalobce na území ČR dopustil, tato protiprávnost trvala relativně krátkou dobu, byla způsobena tíživou osobní situací žalobce, který následně provedl sebereflexi, pokud spolupracoval při objasňování věci a motivoval zahájení správního řízení s cílem odstranit tento protiprávní stav. S ohledem na tyto okolnosti a na nízký věk žalobce je dán předpoklad, že dosáhne nápravy a protiprávní jednání nebude opakovat. Domníval se, že by postačovalo uložení mírnějšího opatření dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, žalobce navíc projevil úmysl vycestovat do domovského státu, uložení správního vyhoštění s dobou zákazu vstupu na rozsáhlé území EU po dobu 1 roku je nepřiměřené.
4. Namítal, že intenzita jeho jednání nenaplnuje kritéria pro uložení správního vyhoštění, rozhodnutí porušuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a je nepřiměřeně tvrdé, neboť protiprávní stav trval pouze několik dnů. V případě žalobce tak nebyla adekvátně zohledněna mimořádně krátká doba trvání nelegálního stavu, která je navíc oslabena tím, že to byl žalobce, kdo se přičinil o odstranění protiprávního stavu, a jednalo se o první protiprávnost, které se dopustil v ČR, tedy se jednalo o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života.

5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
7. Měl za to, že v průběhu vedeného řízení byla podrobně a přezkoumatelně vypořádána též otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. K žalobním námitkám odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí, měl za to, že se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
9. Byl přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony, jinými právními předpisy a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, ve svém postupu neshledal žádné pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Dne 29. 1. 2020 se žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem vyřešení svého pobytu na území ČR. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že zde má vylepené platné jednovstupové schengenské vízum HUN č. X typu C s platností od 13. 1. 2020 do 4. 2. 2020, s délkou pobytu 8 dnů a otištěným vstupním razítkem ze dne 14. 1. 2020, žádné další platné vízum či povolení k pobytu v pase vylepeno nebylo. Na základě toho vzniklo podezření, že žalobce pobývá od 22. 1. 2020 na území ČR neoprávněně, a proto byl téhož dne zajištěn, na místě mu byla uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč za přestupek dle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce předal správnímu orgánu I. stupně žádost o zahájení řízení, následně bylo se žalobcem dne 29. 1. 2020 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobce dne 29. 1. 2020 při svém výslechu do protokolu uvedl, že do České republiky přicestoval dne 16. 1. 2020 z Maďarska letecky, do Maďarska přicestoval dne 14. 1. 2020 na maďarské vízum, v ČR a v EU je poprvé, přicestoval za účelem turismu, domníval se, že měl vízum na měsíc a mohl na území ČR pobývat do 4. 2. 2020. Vypověděl, že se dostavil na policii, neboť si myslel, že má vízum do 4. 2. 2020, včerejšího dne však zjistil, že už zde nemůže být, je si vědom toho, že k pobytu v ČR potřebuje platné oprávnění k pobytu. Uvedl, že je ženatý, má dceru ve věku 11 let, v Uzbekistánu má

rodinný dům, v ČR nevlastní žádný majetek, nemá zde žádné vazby ani aktivity, nepracuje zde, ani zde nepracoval, má finanční prostředky na pobyt i na vycestování. Ke svým rodinným poměrům uvedl, že v ČR má bratra, jinak všichni další rodinní příslušníci včetně manželky a dcery žijí v Uzbekistánu, v případě vyhoštění by se vrátil k rodině, toto rozhodnutí nebude zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Dále sdělil, že je zdravý, s ničím se neléčí, ve vycestování mu nic nebrání, po návratu do domovského státu mu nehrozí žádné nebezpečí či újma, o azyl nikdy nežádal.

13. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 30. 1. 2020, ev. č. ZS51090, vydaného Ministerstvem vnitra na žádost správního orgánu I. stupně je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné, nebyly nalezeny žádné skutečnosti, pro které by žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, ani jiné důvody bránící vycestování.
14. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 2. 2020. V odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Zjistil, že žalobce nejméně od 21. 1. 2020 do 29. 1. 2020, kdy byl zajištěn policií, pobýval v ČR bez platného oprávnění k pobytu, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, nevycestoval v době platnosti schengenského víza a vědomě pobýval na území; naplnil tím důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění považoval za nevyhnutelné k dosažení stavu, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, jejichž pobyt je v souladu s platnými právními předpisy. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shledal, že dopad daného opatření je přiměřený, v tomto směru poukázal na to, že žalobce má na území Uzbekistánu manželku a dceru a žijí tam též další jeho blízcí příbuzní. Na území ČR nežije rodinným životem, nemá zde navázány soukromé či rodinné vazby a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mu bránily vycestovat, sám pak uvedl, že vycestuje dobrovolně. Při aplikaci ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednil jednak závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil, a na druhé straně vazby, kterými žalobce disponuje na území, shledal, že dopad tohoto rozhodnutí je přiměřený, neboť žalobce se po celou délku svého pobytu nezapojil do veřejného dění, rodinné vazby má v Uzbekistánu, kde žije jeho rodina a manželka s dcerou. Na území ČR tak nemá navázány silné rodinné a soukromé vazby, naopak má značné vazby v domovském státě a ve vycestování mu nic nebrání. Vyšel ze závazného stanoviska k vycestování, zohlednil věk, zdravotní stav žalobce a jeho ekonomické poměry, kdy tyto neshledal překážkou pro správní vyhoštění. Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti neoprávněného pobytu na území ČR, tuto závažnost odvozoval též od toho, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu na území vědom. Zohlednil, že se jedná o první porušení ze strany žalobce, sám se osobně dostavil, ke všemu se dobrovolně doznal a se správním orgánem spolupracoval, na druhou stranu však vzal v potaz i skutečnost, že do pozice neoprávněného pobytu se dostal vlastním přičiněním, po vyčerpání povoleného pobytu schengenského víza si musel být vědom, že pobývá v ČR neoprávněně, avšak přesto zde pobýval. Žalobce je již ve věku, kdy si musí být vědom, za jakých podmínek může pobývat mimo Uzbekistán, potažmo

v ČR, nebo si musí zjistit potřebné informace. S ohledem na všechny tyto skutečnosti uložil správní vyhoštění na 1 rok v dolní polovině zákonného rozpětí.

15. Žalobce podal dne 16. 2. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, tvrdil, že rozhodnutí chybně vymezuje dobu trvání protiprávního stavu od 21. 1. 2020, neboť žalobce přicestoval dne 14. 1. 2020 na podkladě osmidenního víza, neoprávněný pobyt je tudíž třeba datovat od 22. 1. 2020. Považoval to za zásadní pochybení, neboť protiprávní stav trval poměrně krátkou dobu, každý den je proto významný. Pokud neoprávněný pobyt trval pouze 8 dnů, jednalo se o první protiprávnost a žalobce se sám přičinil o odstranění protiprávního stavu, je uložení správního vyhoštění na 1 rok nepřiměřené, mělo být postupováno podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. V doplnění odvolání požádal o aktualizaci závazného stanoviska, neboť dle jeho názoru domovský stát zakázal návrat svých občanů v důsledku virové epidemie, čímž je dána překážka ve vycestování žalobce.
16. Závazným stanoviskem k vycestování ze dne 27. 7. 2020, č.j. MV-83793-2/OAM-2020, vydaným Ministrem vnitra bylo potvrzeno závazné stanovisko ev. č. ZS51090 ze dne 30. 1. 2020 a bylo konstatováno, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění ministr vnitra uvedl, že po posouzení shromážděných podkladů v současné době neexistují důvody podle § 179 zákona o pobytu cizinců, které v případě žalobce znemožňují jeho nucené vycestování do země státní příslušnosti. K argumentu žalobce ohledně nemožnosti vycestovat v důsledku epidemie sdělil, že jej nelze pod uvedené ust. § 179 zahrnout, výčet důvodů znemožňujících vycestování je tímto ustanovením vymezen taxativně, přesně a konečně, a na jiné důvody jej nelze aplikovat. Opatření omezující cestování do a z konkrétních států jsou pouze dočasná, mění se v rámci aktuální situace a na jejich základě nelze konstatovat definitivní nemožnost návratu jakéhokoliv cizince do země jeho původu.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 1. 9. 2020 přezkoumal skutková zjištění správního orgánu I. stupně, zjistil, že žalobce měl v platném cestovním dokladu jednotné schengenské vízum typu C vydané Maďarskou republikou č. X, počet vstupů 1, délka pobytu 8 dní, platné od 13. 1. 2020 do 4. 2. 2020, s datem vstupu do schengenského prostoru dne 14. 1. 2020 v Maďarsku. Z toho dovodil, že žalobce byl oprávněn setrvat v schengenském prostoru nejdéle do 21. 1. 2020, přisvědčil žalobci, že neoprávněný pobyt je třeba datovat od 22. 1. 2020, nikoli od 21. 1. 2020, jak bylo chybně uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Neztotožnil se však s názorem žalobce, že tato nepřesnost měla vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť žalobce přicestoval do ČR na základě krátkodobého víza, které ho opravňovalo k pobytu v délce 8 dní, jeho neoprávněný pobyt pak trval stejnou dobu, tedy rovněž 8 dní, jejich poměřením dospěl žalovaný k závěru, že uložené správní vyhoštění je daným okolnostem přiměřené. Nepřijal námitku žalobce ohledně nepochopení možností víza, neboť na vízovém štítku je výslovně uvedena informace ohledně maximálního pobytu v řádu dní, žalobce je dospělou svéprávnou osobou, pokud se rozhodl cestovat do cizích zemí, měl si zjistit a ověřit podmínky vstupu, pobytu a možnosti uděleného víza, pokud tak neučinil, musí nést následky svého protiprávního jednání v podobě správního vyhoštění, které představuje preventivní opatření na úseku pobytu cizinců. K tíži žalobce přičetl též skutečnost, že v rozporu s § 93 zákona o pobytu cizinců neohlásil

místo svého pobytu na území ČR. Zároveň shledal, že žalobce zneužil udělené vízum, neboť dne 14. 1. 2020 přicestoval do Maďarska, dne 16. 1. 2020 pak do České republiky, kde pobýval většinu svého pobytu, jeho záměrem tak byl evidentně pobyt v České republice, k čemuž si měl opatřit nezbytné vízum. K odvolacím námitkám, uvedl, že dobrovolnost dostavení se žalobce i skutečnost, že se jednalo o první protiprávnost na území ČR, byly správním orgánem I. stupně zohledněny, a to při stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, která byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí. Současně však samotné dostavení se žalobce nelze vnímat jako ospravedlnění jeho protiprávního jednání. Shledal, že doba správního vyhoštění 1 roku je adekvátní veškerým okolnostem daného případu, zároveň se nevymyká správní praxi aplikované v obdobných případech, kdy není výjimkou uložení správního vyhoštění v délce 1 roku ani v případě protiprávního jednání trvajícího 1 den. Uvedl, že opatření dle § 50a zákona o pobytu cizinců uložit v daném případě nelze. V situacích předvídaných ust. § 119 téhož zákona není věcí správního uvážení, zda vyhoštění bude uloženo či nikoliv, opatření dle § 50a může být uloženo pouze v případech, kdy dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 téhož zákona správní vyhoštění uložit nelze, o takový případ se však u žalobce nejedná. Ohledně neexistence překážek ve vycestování vyšel z aktualizovaného závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 27. 7. 2020. Konstatoval, že vytýkané jednání bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt, po úpravě odvolacího orgánu v délce trvání od 22. 1. 2020 do 29. 1. 2020 a právně kvalifikováno dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně si opatřil dostatečné podklady a zjistil všechny relevantní okolnosti. Shledal, že správní orgán I. stupně správně provedl hodnocení přiměřenosti dle ust. § 174a ve spojení s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na 1 rok považoval po zhodnocení všech zjištěných okolností za adekvátní opatření. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení, které by měl vliv na zákonnost vedeného řízení či prvostupňového rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států až na pět let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. V projednávané věci žalobce v období od 22. 1. 2020 do 29. 1. 2020 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, tento skutkový stav zjištěný žalovaným žalobce nijak nepopírá, je si vědom toho, že se jedná o překročení možností krátkodobého schengenského víza. Domnívá se však, že vůči němu mělo postupováno mírněji a mělo by mu být uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Tato námitka žalobce však není opodstatněná.
23. Zákon o pobytu cizinců totiž jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
24. V tomto smyslu se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území

policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých bylo v řízení jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a to tím, že od 22. 1. 2020 do 29. 1. 2020 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, jak uvedl na pravou míru žalovaný v odvolacím řízení, žalobce s tímto skutkovým závěrem souhlasil. Dále správní orgány shledaly, že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud s těmito závěry souhlasí, přičemž ani žalobce nerozporuje, že se vytýkaného jednání v rozsahu zjištěném žalovaným dopustil, ani nenamítá, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
26. V této situaci správní orgány neměly jinou možnost, než žalobci uložit správní vyhoštění se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neměly zde zákonný prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a uložení mírnějšího opatření v podobě povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona, nejedná se o otázku správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31).
27. Správní orgány obou stupňů se též řádně zabývaly posouzením přiměřenosti přijatého opatření, a to rovněž ve vztahu k délce doby, na kterou bylo správní vyhoštění ukládáno. Přitom vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, všechna tato kritéria zhodnotily, vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Posoudily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, tuto závažnost odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území v poměru k délce pobytu povolené uděleným vízem a dále též uvedly, že žalobce se jako dospělá a svéprávná osoba měl informovat o podmínkách jeho pobytu v České republice a o možnostech jemu uděleného víza. Na druhou stranu však přihlédly též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, což je explicitně uvedeno v jejich odůvodnění, zohlednily, že žalobce se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně, se správním orgánem spolupracoval, doznal se a jednalo se o první protiprávnost spáchanou na území ČR. Nelze tudíž přisvědčit žalobní námitce, že by správní orgány tyto okolnosti adekvátně nezohlednily. Vedle toho se zabývaly též osobní, rodinnou a ekonomickou situací žalobce, zjistily, že má veškeré rodinné, sociální a ekonomické vazby v domovském státě, kde žije jeho manželka a dcera, v České republice si žalobce žádné vazby nevytvořil, je zdravý, nebyla zjištěna žádná

překážka bránící vyhoštění, z toho dovodily, že jeho integrace zpět v domovském státě nebude nijak problematická.

28. K tomu je třeba uvést, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní. Zároveň není rozhodná ani otázka zavinění, protože daná skutková podstata s pojmem zavinění vůbec nepracuje, nerozlišuje tudíž ani to, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti.
29. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se podává, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let, v tomto rozmezí má tedy prostor pro správní uvážení, které je limitováno maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Přitom musí zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zároveň musí správní orgán výkon správního uvážení dostatečně odůvodnit, aby rozhodnutí bylo soudně přezkoumatelné.
30. Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. „(...) samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“ V této souvislosti pak správní soud posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 – 47, nebo nález Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).
31. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, o délce 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v rozsahu jedné pětiny možné zákonné sazby (5 let), soud v případě napadeného rozhodnutí neshledal svévolné překročení správního uvážení. Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29, kde Nejvyšší

správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.

32. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobce, v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatele lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
33. Městský soud v Praze tak neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené individuálním okolnostem případu, správní orgány obou stupňů komplexně posoudily všechny relevantní okolnosti dané věci za zachování principu proporcionality. V celkovém souhrnu po zvážení všech individuálních okolností určily dobu správního vyhoštění na 1 rok, což soud považuje za adekvátní, v postupu žalovaného neshledal žádné nedostatky, napadené rozhodnutí považuje za zákonné a dostatečným způsobem odůvodněné.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce